

Knjiga list

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

"Danica" izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrt leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrt leta 1 gl., ako zadene na ta dan peaznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXIX.

V Ljubljani, 16. mal. serpana 1886.

List 29.

Jezus pastir.

Jezus preljubi, naš dobri pastir,
Mana nebeška, zveličanja vir,
Tukaj v altarju med nami živiš,
Svoje ovčice za nebo rediš.

Ljubi Mesija rodil se na svét,
Bil za ovčice na križ si razpét.
Bridko terpljenje in smert si prestal,
Da si zveličanje grešnikom dal.

Pa, za ovčice v ljubezni goreč,
Storil dobrotni Pastir si še več:
Vžiti nam samega Sebe se daš
Da nas gotovo v nebesa peljaš.

Ti si življenja razsvitljena pot,
Hudih skušnjav nas varuješ povsod,
V sveti skrivnosti med nami živiš,
Milost nebeško nam vedno deliš.

Duša keršanska! o ljubi ga ti,
Ljubi resnično iz cele moči,
Ljubi ga večno, pri njem se raduj,
V sveti ljubezni se njemu daruj.

Ti pa, o Jezus, nebeški vladár,
Skerbi za svoje ovčice vsikdar;
In ko na zemlji se zverši naš jok,
Ti ne zaverzi nas svojih otrok.

Sim. Gaberc.

Sveto leto.

I.

Ako kdo opazuje premnoge nesreče, hudobije in pregrehe, ki jih časniki vsak dan naznanjajo, se ne bo čudil, da papeži sedanji čas tako močno priporočajo molitev in večkrat razpišejo sveto leto. Dunajski list za duhovstvo (Correspondenz) je po pravici omenil naslednjo okoliščino: V začetku leta 1881 so sv. Oče Leon XIII. napovedali sv. leto za vse keršanstvo. Slišati je bilo takrat glasov: „Že spet sv. leto; naj bi bili bolj redki zakladi sv. Cerkve! 12. sušca so sv. Oče res razpisali sv. leto in

in razodeli so potrebo tega pomočka, ker so kazali na razdjanje, ki se še vedno nahaja v verskih in družbinskih zadevah.

Precej naslednji dan, 13. sušca, je strahovita dogodba svetu pokazala, kako resnično je, kar so sv. Oče govorili. Vesoljni svet namreč je pretresel grozoviti umor ruskega cara po nečloveških nihilistih, to je, ru-dečarskih, zverinskih ljudéh brez vere in brez Boga!

Sedaj so tudi višji svetnjaki začeli na pomoč klicati vse tiste, ki so v toliki strahoti zmožni kaj pomagati, narode vero in nravo učiti, in torej so se posebej obračali do Očeta vsega keršanstva. Je-li prederzno torditi, da od tistega časa se je povsod jelo življeše budití spoštovanje Kristusovega namestnika na zemlji in večje zaupanje v njegovo pomoč? In sedaj so poterjevali, da je sv. leto potrebno, tudi taki, kateri so poprej bili zoperni razpisu novega milostnega časa.

Koliko moč ima sv. leto, skazuje zgodovina! Že je preteklo več kot sto lét, kar so francoski božjeropniki mislili, da zdaj pa bojo razdjali Kristusovo Cerkv. V teh okoliščinah je Papež Pij VI oklical veliko sveto leto 1775, in po doveršenem sv. letu so brezbožni hudodelci morali spoznati, če tudi z zobmi škripaje: „S tem jubilejem je prekucija odmaknjena za 20 lét. Še eno tako sv. leto, in ob tla je filozofija,“ bolj prav rečeno, ob tla je nevéra!“

Kdor koli je kdaj bil duhovni pastir v sv. letu, mora živo spoznati, kako silno in prijetno gospoduje milost Božja v sv. letu! Koliko slabih spoved se v svetem letu popravi, koliko pohujšanj odpravi, koliko sovraštev je zatertih, koliko tujega blaga se poverne, koliko duš se zopet podá v stan milosti božje! Ogenj vesoljne gorečnosti presune tudi mlačne in vnémarne duše, kjer duhovni vinograda Gospodovega ljudém ne pusté rók križem deržati.

Dajmo tedaj kar je mogoče, vžigati ta ogenj. Sv. Oče Leon XIII sami v svoji okrožnici 22. grudna 1885 na to kažejo. Pojasnujmo vernikom, kako potrebno je spolniti pogoje za zadobljenje odpustka, kako je treba cerkve obiskovati, poste opraviti, milošnjo podeliti; pri-povedujmo po tem še z večo vnemo, kako potrebno je še le duha pokore v sebi obudovati, pregrehe opustiti, če bi to stalo tudi naj večega truda! Opustite, mladenci, vrazje ponočevanje; možje, postanite trezni in odpovejte se pijáci „špirita,“ ko bi vas imelo to tudi samega življenja stati; nikar več ne preklinjajte; premagujte svojo

hudo natoro, ko bi vas peklenški duhovi k temu še tako hudo dražili! Vi olikani, pozabite tiste nevarne izlete o dnevih Gospodovih, s katerimi se ljudstvo po deželi bega in moti v posvečevanju nedelj in praznikov in se godi marsikaj pohujšanja. Opustite neke shode po kazinah in čitalnicah o svetih sobotnih večerih, v katerih dolgotrajnih veselicah se utopi posvečevanje naslednjih dni Gospodovih in se utegne opuščati celo sama sv. maša! Narodni prepiri in nasprotno klanje naj se spremení v mirno in trezno delo za narod in domovino: tako še le ga bode Gospod blagoslovil. Tisto rogoviljenje, bučanje zoper druge narodnosti ni po božji, ampak je po satanovi volji. Vsi smo otroci Enega Očeta in ljubezen moramo buditi med seboj, ne gojiti preprirov in sovraštva! „Date operam, ut solliciti sint servare unitatem spiritus in vinculo pacis!“ (Dalje sledi.)

Iz misijonov.

(Čudežno ozdravljenje po Naši ljubi Gospej Lurški.)

Prečastiti P. Prieur, misijonar v Attipakamu, piše: V našem misijonskem okraju se je v ne majhen strah vsega prebivalstva prikazala kolera. Le dvema vaséma, ki ste naj bliže cerkvi, bilo je prizanešeno. Razdelil sem svetince, škapulirje blagoslovljene križce med prebivalstvo in sem oserčeval, da naj prosijo Mater Božjo za njeno posebno varstvo. Naše zaupanje se je prav dobro obneslo, med kristijani ni ne eden zbolel. Ko se je pričela ta kužna bolezen, poklical sem nekega verlega zdravnika in preskerbel ga s potrebnimi zdravili. Kerstil je še le 4 otroke v smertni nevarnosti, kajti on je tu še premalo znan. Srečno ozdravljenje nekega hudo bolnega otroka z Lurško vodo pa ga bode daleč na okrog po deželi znanega storilo. Poklicali so ga namreč k bolnemu otroku, nad katerim so že vsi zdravniki upanje zgubili. Otroka vil je strašanski kerč; uboga majhna deklica premetavala se je neprestano ko žoga sem ter tje. Tudi naš zdravnik si ni mogel razlagati, kaj da je to. Rekel je starišem, le en pripomoček je še, pri katerem upam na vseh, in to bila bi poraba Lurške vode; toda potem morali bi otroka dati kerstiti, če bi ozdravel. Starši so obljubili in rekli, da so pripravljeni otroka izrediti dati v kerščanski veri. Zdravnik omil je otroka z vodo milostnega studenca in v 2 dneh je bil popolnoma zdrav; pri sv. kerstu dobil je ime Marija Lurška.

Drugi ravno tako čudežno ozdravljenje opazovali smo pri nekem ubogem, prav verlem družbinskem očetu, Ignaciju po imenu, stanujočem v vasi Kouery patty. Bil je z vso svojo družino še-le v kratkem kerščen. Kmali na to zbolel je za kolero. Vsi poganski sosede spoznali so bolezen za kazen bogov (malikov). Pomoči so iskali v misijonu. Potem ko je bil Ignacij prejel sa. zakramente za umirajoče, rekel mu je misijonar, ki je opazoval, kako da se mu vsak trenutek obrača na slabše: „Nace, zaupaj prav terdno in detinsko v Našo ljubo Mater Božjo, dal ti bom par kapljic Lurške vode v usta; če je volja Božja, boš ozdravel. Reci z menoj: „O Marija, pokaži se našo mater.“ Molili smo z bolnikom 5krat Češena-Marijo, potem vzel je eno žlico Lurške vode, se parkrat še premaknil, kakor da bi ga kerč vil, potem pa je zaspal. Zbudil se je še-le drugo jutro. Njegove prve besede so bile: „Zdrav sem, ljuba Mati Božja mi je pomagala.“ Tudi vasi je nadalje kolera prizanesla. („Werk d. heil. Kindheit III, 1886.)

Don-Bosko in Salezijanci.

Dan danes je izmed prvih nalog: poskerbeti za mlado ljudstvo, da bi bilo ljudoljubno in keršansko odgojeno. To zadeva mladino vseh stanov, še posebej ubožno, zapuščeno, ali celo zaveržene mladino. Rešite otroke, rešite mladino! to je tehtaa, silo tehtna naloga. To tudi res tu in tam poskušajo po raznih potih.

Kar je bil oče Kolping za rokodelske pomočnike, to je Don-Bosko za potepinsko in zgubljeno mladino na Laškem, pravi „Kathol. Wahrheitsfreund; mi pa ne dvomimo, da Bosko dosega še brez vse primere več, kot je dosegel Kolping. Oba sta moža za ljudstvo, ki sta si naložila silno težavno nalogo in gotovo je, da je Bog oba obudil in poklical, da rešita, kar se dá rešiti pri zgubljenih rokodelcih in pri zgubljenih otrocih. Sad je silno velik in obširen in v resnici čudovit. Naj bi Bog koga obudil še za šolce, zlasti višjih šol!

Don Bosko je bil rojen 15. vel. serp. 1825 v Vechi, v Torinski okrajini. Bil je naj mlajši otrok nekega kmetovalca in je v svoji mladosti krave pasel. Duhoven, opazivši pri njem prelepe zmožnosti ga je podučeval latinščino.

Ko mlad duhoven je pri obiskovanju jetnikov skusil, kako težko je take ljudi na pravo pot pripraviti. Žali, da ječe velikrat niso naprave za poboljšanje, ampak šole za hudobije, pristavlja „W. Fr.“ Da bi torej potepinsko mladino obvaroval pred ječami, je z nezmernim trudom v Torinu vstanovil prvo pribežališče za zapuščene dečke. L. 1841 je bil sprejet prvi gojenec deset lét pozneje mu je bilo dano, že tretje pribežališče vstanoviti v Torinu in sprejeti 800 do 900 dečkov.

Kolikor več so bile pritežnosti, s katerimi se je imel boriti, toliko hitreje so se množile nove naprave in so vspeševale do čuda. To se je godilo, akoravno so tudi njegovi skerbni prijatelji že tako rekoč voz najeli, da bi varha malih potepincev peljal v norišnico, — tako nespametno se mu je zdelo njegovo početje. Pri vsem tem so ga bogato podpirali v vseh krogih in stanovih.

V oratoriju ali kapeli Boskotovi v Torinu je prihajalo premalo prostora in treba je bilo nove božje hiše. To Boskotu ni delalo sivih las: v treh letih (1866—1868) je zidal velikansko cerkev Marije D. Pomočnice, ki je stala do milijona lir, in razun tisuč mladenčev, za ktere je bila pred drugim namenjena, ima prostora za vse ljudi tistega mestnega oddelka, kateri hočejo prihajati k nedeljski božji službi.

Da si svoje djanje zagotovi, je Bosko na čast sv. Frančiška Salezijana napravil verski vstav za moške enacih misel, in ta naprava je l. 1868 imela 50 mašnikov in služabnikov. Oratorij sv. Frančiška Salez. je kmali imel 130 cerkvá v starem in novem svetu, in te naprave dajejo že 100.000 otrokom bivališče. Iz naprav prihajajo čversti rokodelci, spoštovani mojstri, verli kupci in 5000 mašnikov, velika večina teh so župniki.

Boskotu ni bilo dosti, da je silno število svojih dobrotnih ubožnic vstanovil po Evropi, obračalo se je njegovo oko na južne ameriške deržave. Leta 1876 je prvo kolegijo pričel v San-Nicolas in namreč za Salezijane; Salezijankam pa je bila izročena ondota bolnišnica. Nadalje imajo naselbe v Patagoniji in v Uruguaj-u, ki dajejo veliko upanja.

Boskov listič „Bollettino“ prinaša dopise iz daljne južne Amerike, ktere razodevajo naj lepšo nado, da tudi po unih krajih med divjaki Boskovo djanje razsiplje velik Božji blagoslov. Veči čudež kot spreobračanje divjakov pa se nam zdi to, da je on iz pouličnih divjakov od-

gojil toliko tisočev dobrih mašnikov, misijonarjev, pa družih visokih gospodov za vse prerazne stanove. Prav očiten je Božji blagoslov nad tem gospodom, ki v našem tako zabredenem stoletju iskazuje, kaj se s cerkvenimi pomočki da storiti tudi iz zanemarjenih in dostikrat hudo spačenih otrok. Res, dokler človek duše ne izdihne, ima še zmiraj iskro dobrega v sebi, če tudi je daleč zašel s poti vere in čednosti. Bog daj, da bi sveto leto take nesrečne privabilo na pot pokore in zveličanja!

Ravno nam zopet „Bollettino Sales.“ prinaša več naznanil iz južne Amerike, ki mu jih pišejo njegovi nekdanji gojenci. Misijonar Dominik Milanese naznanjuje iz Patagonije od bregov reke Kolorade. 25. avg. 1885, pravi, sem z enim katehistom potoval na misijon ob bregovih Kolorade. Ves pratež misijonarjev je v dveh culah; v eni je sv. kamen (portatile), ss. posodami in drugo potrebno robo za obhajanje sv. maše in deljenje ss. zakramentov; druga obsega perilo, bukve in druge reči, ki se delé družinam.

Vse se naloži konju na herbet. Vzame se navadno seboj tudi šotor zoper dež in vetre, pa tudi za takrat, ko se nam naméri prenočevati pod milim nebom. Misijonar mora izurjen biti v zemljepisji in navajen na polje in pušavo... (V spričevalih naših ljubljanskih dijakov nahajamo precej kratki „lobenswert“ v zemljepisji, pri dijakih, ki sicer niso posebno izverstni, no: tu je že ena misijonskih lastnosti.) Ni redko na poljanah, da se mora neprevidoma napraviti poljska kuhinja in z malo hoste, s kostmi in suhimi odpadki od živali treba je zakuriti in skuhati v piskru malo mesa, ali speči ga in povžiti brez kacega pogrinjala, samo s pomočkom noža.

Kruh je redka dobrota, vino zelo redkoma dobiti, slabo in prav drago; toraj je bolji in ceneji voda iz reke.

To misijonarjenje je terpelo 46 dni, med kterimi sem prehodil 235 milj (1200 kilometrov). In to zelo dolgo pot sem kerstil 24 otrok, 9 odraslih, v red djal 6 zakonov in legitimiral 15 otrok, pa 40 oseb pripravil za sv. Obhajilo. Z vsem tem je bil dobro poplačan naš trud, ako, kakor pravijo ss. očetje, bi bil Jezus z nebes prišel na zemljo tudi le za rešenje ene same duše. Tako draga je v njegovih očeh.

Od Patagones ali Črne reke do reke Kolorade je kaci 40 milj. Popotovali smo vedno po travnikih in planjavah, polnih germov in malih homcev, peščin z obilnim ternjem. Po vsih tih potih se komaj vsih 6 ali 8 ur dobi voda in pa še grenka in nekoliko slana. Edini vodnjak s sladko vodo sem dobil 10 milj od reke Kolorade v nekem kraju, ki se imenuje Gauchos, t. j.: „človek polja.“ Poljak.

Prehodivši 8 milj dospeli smo do koč, kjer je prebivala družina 11 oseb, oče, mati in 9 sinov. Solnce se je bilo zgubilo z obnebja in noč se je lesketala od naj svetlejših zvezd. Koča je bila iz neobdelanega kamena z dvema oddelkoma, t. j. spalnica in kuhinja, brez vrát in brez kacega okna.

Gospodinja mi je ponudila prenočevanje za to noč, in sprejel sem ponudbo. Kmalu potem pride s polja oče s starejšimi sinovi; pozdravim ga in ponudim se, podučevati mu sine v keršanstvu. „Zakaj ne?“ mi odgovori, tukaj na ledinah se živi po šegi divjakov. „Le storite, kar vam je drago; moji sinovi so v vaši oblasti.“ Sedé tedaj pri ognjišču, na katerem se je pekla kos mesa, sem jih učil med tem keršanski nauk. Ob uri večerje sem bil povabljen k mizi, t. j. k železnemu čoku, zasajenemu v tla, na kterega je bilo nasajeno meso, ne pečeno in ne pripravno za pečenje. Vsak je z velikim nožem po svojem kusu si urezal kos, in po prvem družega, tretjega in tako dalje, kakor je kdo več ali manj prebavljal, in to je šlo tako urno, da v malo trenutkih je bila miza spraznjena.

To je navada in taka navadna miza teh pušavcev, in taka miza je tudi edina mogoča v samoti, kdor pa hoče kaj boljšega, utegne iti v „hotel Londonski.“

Po večerji sem dečke zopet učil katekizem, in prišel je čas za spanje.

Vsa družina se je umaknila v edino izbo zraven, mene in mojega katehista so pustili za kučigazda v kuhinji.

Tu sem si vrvnal posteljo; nekatere odeje so bile po tléh pogernjene. Moji dobri gosti so previdili, da pesi, kteri so bili vajeni spati sami v kuhinji, bi mi delali nepokoj, so jih torej z biči izgnali iz kuhinje. Toda le prehitro so si pesi zgubljene prostore zopet pridobili, in vidil sem, da vsaka poskušnja, rešiti se teh preveč vdomačenih prijateljev, bi bila zastonj; iskal sem tedaj zaspati, kakor sem naj bolje mogel; pa bilo je zastonj. Sej pesi, blezo razdraženi, da sem se polastil njihovega ležišča, če tudi po nedolžno, so neprenehoma zobé brusili, renčali in se med seboj klali. Brez kake spodobne šege so korakali čez moj život z vso prostostjo, ulegali se meni na stran, drugi premagani od lakote so stikali sem ter tje po vsih kotih in ne malokrat prav blizu mene, iskajoči kake kosti, da jo glodajo. Ni treba praviti, da tisto noč nisem spal. V jutro sem se lotil pošteti številno pasje kerdelo: bilo jih je dobrih 13 in vai do groze veliki! Rekel sem sam pri sebi: Zdaj vidim, da sem imel res pasjo noč necoj!! Zahvalil sem se našim dobrim gostom in odrinil; pustili pa smo na samoti enega naj boljših konj, ker bil je preveč zdelan.

To dogodbico sem povzel, da sleherni lahko razvidi, kako se godí Don-Boskovim misijonarjem po jugo-amerikanskih pustinjah.

Dalje pripoveduje, kako je prišel do reke Kolorade in kaj je tam vse vidil, divje plesse po več dni zapored, in igre nezmerne med ljudmi itd. Neki „gaucho“ (kmetovalec) je v dveh urah zaigral 400 tolarjev: drugi 200 v prav kratkem času. Zgodí se, da kteri vse premoženje zaigra. Neki družinski oče je v stavi zgubil 300 kráv. Ko so jih odganjali, je bila mati z vsimi otroci v solzah in glasnem joku. Pobček pri 5 letih, ko je vidil, da krave gonijo od doma, je prašal mater: ali bojo uzeli tudi „belušo“? In mati mu med javkanjem reče: „Tudi, moj sinček.“ In ko so še dalje živino odganjali, je pobček zopet povzel: „Mama, ali bojo nam uzeli tudi „muro“? O kaj pa, da, moj ubožek, tudi muro in vse, vse!“ In ali ne bomo imeli več mleka?“ „Ne več,“ odgovori mati med prežalostnim javkanjem.

Te besede so človeka, ki je krave odganjal, tako močno v dušo pretresle, da je živino popustil, hitel pravít ta žalostni prizor svojemu gospodarju, in ugovarjal je, da naj le sam gre po krave, če jih hoče imeti. — Res gre sam, omečen je do usmiljenja, vse krave podarí nesrečni družini, s pristavkom pa, da morajo biti lastina, ne moževa, ampak tiste žene. (Ali ni to ginljivo in podučljivo tudi za marsiktere keršanske skuphe in oderuhe, pa nauk: varite se prederzne igre?)

(Konec nasl.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Marija-Zvezde. (Posvečevanje preč. P. opata.) V god ss. posteljniov Petra in Pavla bil je opatiji čast. o. Trapistov v Bosni posvečen prvi opat tega samostana. Ob 9 oznanovali so vsi zvonovi prihod milgup. škofa iz Banjaluke. Pri samostanskih vratih pričakovali so prečastitljivega gosp. škofa bivši samostanski prijor prečast. P. Bonaventura, ki je imel zdaj biti posvečen za opata, v spremstvu prečast. gosp. P. general-vikarija

in preč. P. priorja iz Landspreisa, z gg. vradniki vred, ter so potem v obhodu se podali v cerkev.

Zdajci se je pričelo slavno opravilo: Posebno častitljivo in ginljivo je bilo, ko je novoposvečeni opat, častitljivi starček, z lesenno palico v roki, z lesenim križem na persih, in z belo mitro na glavi, med glasom vseh zvonov in slovesnim petjem zahvalne pesmi — Te-Deum — med obema asistentoma počasi šel po cerkvi in je vsem pričujočim delil sv. blagoslov. Tako tudi, ko je sedel na častnem sedcu prejel vse patre in brate k poljubu roke in oblička, in ko je k sklepu od oltarja vsem pričujočim dal slovesni blagoslov.

Častiti duhovni in vse deželske oblasti so se vdeležili slovesnega opravila in spodobnega pogostovanja, ki je bilo po cerkvenem opravilu.

Tudi priserčne napitnice milgap. škofa in gosp. okrajnega predstojnika so preslavliale novega gosp. opata. Okrajni predstojnik je posebej povzdigoval blagreno djanje redovnikov Trapistov, ki so si že pod vlado polomesca v Marija-Zvezdi pridobili tolike zasluge ne le v verskem oziru, ampak tudi gledé na oliko. Razodel je željo, da novi opat naj bi še dolgo novo opatijo vladal, ker prepričan je, da pod njegovim modrim vodstvom bode samostan vedno bolj vspesoval. Iskren „Vivat“ je zagermel nato novemu opatu na čast. V zavednosti, da v Bosni še nikoli ni bilo take slovesnosti, so se po obedu slavna gospostva razveseljena domú vračala, zapustivši tisučere čestitanja za novega opata in vso opatijo.

Iz Šent-Vida nad Ljubljano. (*Dekanovo obiskovanje in Lurška M. B.*) Pretekli pondeljek popoldne prišli so k nam prečastiti dekan in stolni župnik g. Anton Urbas cerkveno obiskat farno cerkev; izpraševali so šolsko mladež keršanski nauk, in blagoslovili nov kip ali statuvo Lurške Matere Božje.

Ob dveh so se pripeljali in bili so slovesno med veselimi priterkavanjem zvonov in streljanjem peljani v cerkev. V cerkvi jih je že čakala šolska mladina iz vseh štirih razredov. Prišlo se je izpraševanje, pri katerem so otroci dobro in lepo odgovarjali na vprašanja č. g. kateheta Leopolda, pa tudi preč. g. dekan sami so mnogo spraševali, tu so konečno naznanili svojo veliko zadovoljnost s tem, da so č. g. kateheta očitno pohvalili in otroke so z prav ljubeznjivimi besedami spodbujali k pridnemu učenju keršanskega nauka.

Nato so se preč. g. dekan z drugimi duhovniki podali v zakristijo, oblekli se v cerkveno obleko, ter slovesno blagoslovili novo, prekrasno podobo Lurške M. B., katero je neki skriti dobrotnik omislil, da naj se v posebnem znamenju postavi poleg velike ceste.

Podoba je mojstersko izdelana pri Majerju v Monakovem, in je popolnem slična oni, ki je v kranjskem Lurdu: „pod Rožnikom“ v Ljubljani. Stane precej nad 200 gld. Zdaj stoji v cerkvi v zadnji kapeli na ženski strani, in čaka veseliga dne, ko bode slovesno prenešana na svoj odločeni kraj.

Ko je bila statuva blagoslovljena, sledile so peto lavretanske litanije in slednjič blagoslov z Najsvetejšim, na kar se je precej pričelo ogledovanje sv. posed i. t. d., kakor je navadno pri kanoničnih obiskovanjih. Med tem ko se je v cerkvi to veršilo, so v zvoniku zvonovi preveselo peli, in močni strel se je razlegal po vsi planjavi, ki je oznanoval okoličanom, da je naša duhovnija tudi letos, v obletnico naše preslavne „osemstoletnice“, obdarovana z novim, prekrasnim spomenikom, a čudovito lepo podobo Lurške M. B.

V jeseni, katero nedeljo ravno, še ni določeno, obhajala se bode slovesna obletnica lanske osmstoletnice, in ob enem se bo vzdala v cerkveni zid spominska plošča z latinskimi in slovenskimi napisom.

Sežana. 7. julija. (*Slovesno blagoslovljenje zvonov.*)

Vsa odičena z banderi in slovesnim priterkavanjem zvonov je naša kraška metropola 7. julija sprejela višjega svojega pastirja premil. gosp. škofa teržaškega Ivana. Po kratkem oddihljeju se peljejo v bližnjo starinsko podružno cerkev M. B. v Šmarije, kjer so blagoslovili slovesno dva nova v Ljubljani vilita zvonova. Že pred tremi leti se je zvonjenje hripavo glasilo tožéč: „sem razbit! pa sem razbit!“ a po neutrudnem prizadevanji za hišo božjo vnetega župnika preč. g. Josipa Koman-a se je po vsej župniji Sežanski, kamor spada tudi Šmarije, toliko nabralo, da so dali preliti dva manjša zvonova. Sedaj se zopet glasi lepo vbrano petje šmarijskih zvonov:

„Pojte sem doli,

K Mariji Devici — Nam vsem pomočnici!

Vi Šmarci, Sežanci! — Vi vsi, ki ste z Dan —

In vsak Orličan — Sežanski farán —

Ne bo Vam žal! ne bo! ne bo!

Ginljivo je lepo vbrano zvonjenje, posebno ako se pomisli, koliko tisoč in tisoč duš je že vabilo k povzdigovanju duhá k Bogu. Šmarijska cerkev je zmed najstarejših na Krasu, kakor se to posname iz neke starinske listine rožaškega benediktinskega samostana na Frijskemu od l. 1083. Goriški grofovi, ki so imeli svoje rakve (pokopališča) v Rožacu (Rosazzo), so mnogo zemljišč podelili onim redovnikom, kjer se bere med drugim tudi: „Sta. Maria sub castro Cesanae“ (Šmarije pod Sežanskim gradom). Naj tudi novi zvonovi veliko lét pojó Marijino čast:

„Naj se glasi do konca dni:

„Češena si, Marija ti!“

Bos. Dubica, 11. julija 1886. Naj zopet pišem, draga Danica, kako se že v našem kraju godi, odkar smo zgubili predragega gosp. misijonarja. Njegova smert in njene posledice so predmet vsemu govorjenju med ljudmi. Vsem ljudem, naj prostejšemu seljaku, se to čudno in grozno zdi. Take veljavne in vplivne osebe ni bilo kmalu daleč okoli. On je mnogo vplival na vrade in oblasti v korist katolikov. Kot vodnik katoličanov in Avstrijancev je zaslúžil od vlade največe podpore. Vsak mora potrditi, da so katoliki naj zvestejši Avstrijanci. Naj so Bosanci ali od drugod naseljeni. On je širil in množil na vso moč katoliško misel. Katoličanstvo — to se je Serbom preveč zdelo, boječi se, da katoliki dobijo preveliko moč in veljavo, zato tudi njega niso z lepim očesom gledali. Serbi mialijo, ko Turek zgine, da bodo potem vseoblastni, in mnogi se nadjajo, da se potem združijo s Serbi v jedno kraljestvo. Govori se zdaj po umoru marsikaj; ali istina pokaže se bodočno.

Pravijo, da so prišli na sled novi zaroti, ki je mialila umoriti kotarskega predstojnika; pa jim se ni posrečilo, s hudodelniki so začeli hudo postopati, vsak v zaporu ima na rokah in nogah ketine. R. gosp. umorilci so pa v Banjeluki, nosijo po pol centa težko (?) železje na sebi, da ne ubežijo.

Lov na morilce ali roparje je bil hud; celi mesec so gazile trume žandarmov po šumah; zraven vojakov so seljake s polja oborožili in gnali v gozd na lov. Veliko so ljudje s tem terpeli, in jeza na hudodelnike je bila velika, kakor tudi na sela, v kojih so bili doma, ker so jih prikrivali. Pravili so, da bodo ona sela plačala veliko globo, kjer so jih prikrivali. Še se ne vé, ali so ulovili vse, katere so iskali. Vojaki pazijo še vedno, da bi se kaki hudodelnik ne privlekel iz svojega skrivališča. Naj hujši od vseh in vodja onih roparjev, Vikala, iz Slabinje pri Kostajnici, je bojda v Hervaško pobegnil.

Da se sedaj pazi na varnost prebivalcev, je gotovo; po selih stražijo patrole domačih ljudi; v Dubici je pa straža čez 30 mož, iz vsakega sela po eden, ki se vsak dan menjajo, in stražijo kotarski vrad in prehode na Uni.

Novega gosp. duhovna še nimamo, in se tudi ne zná, kdaj ga bomo imeli pri obstoječem pomanjkanju duhovnov v Bosni. Dobro bi bilo, da bi iz Avstrije prišel kateri; najbolji bi bil za nas iz Kranjske, ali sploh iz Slovenskega. Prošnjo smo že poslali do preč. biskupa v Banjeluko. Prosili smo dalje zemeljsko vlado udano, da odredi stalno plačo novemu župniku. Katoliki so že obečali darov v blagu, živini, in plačo za opravila, kakor za poroke, pogrebe itd.; dosedaj niso nič dajali, razun kdor je hotel prostovoljno kaj dati; sedaj pa bojo dolžni, kar so obljubili. Premožanje ranjkega gosp. v zemljiših znaša precej in pripade velik del cerkvi, nekaj dobijo sodniki; cerkev bo tedaj premožna, ko se spravi denar od ljudi, najpred se bodo mogli dediči izplačati. Sodniki je s tem vrnavanjem dalo veliko in težavnega posla; klicani so bili vkup vsi kmetje in drugi, na gosp. zemlji, dolžniki, med temi veliko Turkov, ki so veliko dolžni.

Roparji niso nič odnesli; ni bilo časa; med zapuščino so bogate cerkvene oprave, posebno je moštranca lepa in draga tudi druge robe, ki je še niso rabili v naši cerkvi, je dosti.

Oskrbnik in varh cerkvenega premoženja je sedaj gosp. dekan župnik iz herv. Dubice. K maši hodimo v herv. Dubico; ljudi se ukljub nevarni vožnji čez Uno še dosti vdeležuje službe božje, ktere je gosp. župnik stavil svojim faranom v izgled.

Zadnje kvaterno ned., 20. pr. m. je preč. biskup Banjeluški blagoslovil cerkvi v Priedoru in Novi; obe ste s pomočjo r. gosp. Laha ustanovljeni.

Letina le srednje kaže; veliko deževje pretekli mesec je zlasti koruzo po nižavah pokvarilo.

Zapisnik preč. gospodov zlatomašnikov, ki so bili leta 1836 posvečeni, in ko bodo tedaj letos zlato mašo obhajali:

1. Brus Tomaž, vpokojeni duhovnik, rojen v Idriji 11. decembra 1811.

2. Namre Anton, župnik v Šmartnem pod Šmarno goro, rojen 7. januarja 1812 v starem Torgu pri Ložu.

3. Zupan Jožef, stolni prošt, rojen 12. marca 1811 v Kropi. —

Naj tu še sledijo preč. gg., ki so že poprej petdesetletnico mašništva obhajali.

1. preč. g. Janez Hinek, vpokoj. župnik, rojen l. 1796, je že 65 let mašnik, posvečen l. 1821.

2. Nakus Jožef, duhoven v Planini, roj. 1804, posv. 1828.

3. Urevec Janez, vpok. spovednik nunski, rojen l. 1802 posv. l. 1828.

4. Skubic Janez, vpok. župnik, rojen l. 1806, posv. 1829.

5. Cimbas Janez, vpokojeni duhoven, rojen l. 1805 posv. 1829.

6. Skopce Andrej, misijonar v Ameriki, roj. l. 1802, posv. 1830.

7. Zarnik Anton, župnik v Naklem, rojen 1802, posvečen l. 1830.

8. Bačnik Janez, župnik v Prečini, rojen l. 1802, posv. 1831.

9. Dromelj Andrej, župnik v Ratečah, rojen l. 1801, posv. l. 1831.

10. Krašovec Anton, vpokojeni župnik, rojen l. 1807, posvečen l. 1832.

11. Lipovšek Matej, vpokojeni župnik, rojen l. 1805 posv. 1832.

12. Skubic Jožef, vpokojeni duhoven, rojen l. 1802, posv. l. 1832.

13. Steurer Jurij, vpokojeni župnik, rojen l. 1805, posvečen l. 1832.

14. Toman Janez, dekan in častni kanonik v Moravčah, rojen l. 1807, posvečen l. 1832.

15. Malneršič Jožef, vpokojeni duhoven, rojen l. 1808, posvečen l. 1833.

16. Gasperlin Gašpar, vpokojeni župnik, rojen l. 1805, posvečen l. 1834.

17. Pečar Janez, vpokojeni duhoven, rojen l. 1809, posvečen l. 1834.

18. Poličar Jakop, župnik v Podbrezjah, rojen l. 1807, posvečen l. 1834.

19. Sežun Valentin, župnik v Dobropolju, rojen l. 1810, posvečen l. 1834.

20. Habe Janez, župnik v Ovašah, rojen l. 1811, posvečen l. 1835.

21. Lomberger Jožef, beneficiat v Komendi, rojen l. 1810, posvečen 1835.

22. Potočnik Mihael, papežev kamornik in nunski spovednik, rojen l. 1809, posvečen l. 1835.

23. Prosen Ožba, duhoven v Terbojah, rojen l. 1807, posvečen l. 1835.

24. in Tedeschi Karol, župnik v Gorjah, rojen l. 1807 in posvečen l. 1830.

Imamo tedaj precej veliko število zlatomašnikov. Kterih polovica je v zaslužnem pokoju, polovica pa še obdeluje nograd gospodov. Koliko so prestali ti gospodje, o kužnih boleznih leta 1834—35, 1848, 1855, 1866, 1870 i. t. d., to vedo oni in ljubi Bog, kateri bo vsakemu povernil po njegovih delih. Bogu gre hvala, kateri jim je dal učakati visoko starost in veliko čast. Naj mili Bog še mnoga leta ohrani te častitljive in zaslužne gospode, da bi s svojimi molitvami in z daritvijo sv. maše podpirali vojskovavno Cerkev božjo na zemlji, zlasti svoje duhovne tovarše, ki prenašajo vročino in težo dneva.

Opomba. Ni še dolgo, kar je nek hudobnež, ki je pri procesiji sv. Rešnj. Telesa možnarje zažigal, pri Evangeliju norčevaje se iz duhovna, rekel: „zdaj f. libera poje“ in pri blagoslovu s sv. Rešnjim telesom, v svoji hudobiji je križe delal z roko po pesku; pa kazen zaslužena ga je zadela: ko je nato smodnik sipal v možnar, se smodnik vname — mu šine v obraz in ga rani, da so ga hitro potlej peljali v bolnišnico.

Iz Podgraj. Predraga „Zgodnja Danica“ mi je že vkratkazala dvojno veliko dobroto, ker prvo je prijazno sprejemala darove za cerkev sv. Jožefa po Slovenakem, zvedeli o novi cerkvi Kuteževski, ji obilne pomoči naklanjali, in jo z vsem potrebnim tako previdili, da se sme vsaki podružnici lsterski primérjati, ker blago duše so ji poslale marsičesa, kar se drugod pogreša, za kar jim je tisočera zahvala.

Drugo, da sem se smel po nji javno zahvaliti.

Leto in dan je minulo, od kar sem poterdil prejem darov za cerkvico sv. Jožefa, naj mi bo dovoljeno priobčiti, koliko in kaj mi je došlo podpore od lani te dobe do letos. P. n. gosp. stolni kanonik in dekan Andrej Alijančič darovali so 20 goldinarjev v drugo; Ljudmajer iz Slovenje-gradca 2 gld. 20 kr. omeč; J. Stefančič 1 gld. (II); Janez Pavšek iz Ljubljane 10 gld. Neimenovan 4 gld. 22 kr.; več oseb po občinskem slugu 25 gld. J. Primec 1 gld. 50 kr. F. Jakšetič 1 gld. 35 kr. Anton Kalčič 9 gld. Fr. Prosen 6 gld. P. Prosen 9 gld. Miha Malovec 5 gld. Genovefa Gramer iz Dunaja podobno terpljenja Jezusovega, vredno 150 gld., in prej 61 gld. v denarjih in kip sv. Jožefa, ki stane tudi 150 gld. Častito gospé Ursulinskega samostana v Solnogradu podobno „Dete Jezus“ iz voska, oblečeno z lepo svilo, več pertov, svečnike, zvončka in drugih malenkosti — vse to po Jož. Šornhamerju. Blagi duhoven iz Celja lep korotelj, dragocen velum, kelih, ciborij, štolo, in plajšček za ciborij.

Vsem sedanjim in prejšnjim preblagim dobrotnikom in dobrotnicam tisočera hvala in zahvala! Milostljivi

Bog jim nadomesti časno in večno. Čul sem glas, zakaj dandanes nove podružnice napravljati, ker zaradi pomanjkanja duhovnov je še dosedanjih preveč, a tukaj so razmere vse drugačne. 5 vasi je v duhovniji Podgrajski, tri isterske, dve kranjske, hiš je 208 in vse vasi imajo le eno cerkev, tesno in na stermem hribu. Kdor razmere bolje pozna, bo gotovo poterdil, da se je stavila cerkva sv. Jožefa zaradi potrebe, ne zaradi baharije. V imenu Jezusovem še enkrat „Bog plati 100terno!“

Jenko.

Lurški Materi Božji.

Češena Marija!

IV.

Skrivnost previsa,
Ljubezen globoka,
Kaj mati otroka
Kedaj zapusti?
Češena itd.

Obljubo spolnuje,
Otrok pričakuje
In milo zdihuje,
Ko matere ni.
Češena itd.

„Ne veš li, da sila
Me tare obila?
Ne boš li rešila
Me, sladka Gospa?“
Češena itd.

Poskušnja premine
In nje bolečine;
A vera ne zgine,
Jo skušnija krepča.
Češena itd.

In zopet zre dete,
Ker želje so vnete,
Devica presvete
Obličje sladko.
Češena itd.

„Gospa Ti premila,
Boš prošnjo spolnila
In mi zapustila
Še znamenje tu.“
Češena itd.

„Laži me dolžijo,
Nasprot govori,
Da Tebe častijo,
Pokaži jim moč!“
Češena itd.

„Naj roža razcveta,
Ti nogi opleta,
Da dvomi se sveta
In teme zgubé.“
Češena itd.

„Za več se pripravi,
Ti k božji bo slavi!“
Bernardki dostavi
Smehljaje Gospa,
Češena itd.

„Cvetica cvetoča
Kmal mine in sreča,
Ljubezen goreča
Ne ugasne nikdar.“
Češena itd.

V.

„K studencu pohiti,
Tam boljše dobiti,
Spomin vekoviti
Tam dala Ti bom.“
Češena itd.

Bernardka če iti,
Povelje spolniti;
Nazaj pa ji priti
Gospa zdaj veli.
Češena itd.

Z roko je rahljala,
Po persti iskala,
Kar se prikazala
Je voda iz tal.
Češena itd.

Studenec izvira,
Prečudno podpira
Bolnika, ki hira,
Spet zdravje mu da.
Češena itd.

„Kako se Ti pravi?“
Še dete pristavi,
V nebeški bliščavi,
Povej mi Gospa!“
Češena itd.

„Gospa Ti premila,
Ne boš se mudila,
Mi kmalo spolnila
Ponižno prošnjo.“
Češena itd.

Je dvakrat prosila,
Gorečo molila,
Da bi zadobila
Še milost le-to.
Češena itd.

Zdaj dan je napočil,
Ko angelj izročil,
Da Bog si odločil
Za mater je njo.
Češena itd.

Nebeške odseva
Krasote zdaj Deva,
Ko ji razodeva
Poslednjo skrivnost.
Češena itd.

Brez greha spočeta
Na blagor sem sveta,
Od greha izvzeta,
Ki tare ljudi.
Češena itd.

VI.

V nebesa vernila
Si mati se mila,
Tam bodeš prosila
Še vedno za nas.
Češena itd.

Glej, bo se spolnila
Ti želja obila:
Bo semkaj hodila
Ti množica v čast.
Češena itd.

O zdrava dolina,
In skalna votlina,
Kjer božjega Sina
Se mati slavi.
Češena itd.

Kjer bila puščava
Prej in goličava,
Tam poje se slava
Kraljici nebes.
Češena itd.

Še vir čudoviti
Ne jenja zdraviti
Bolnikov, množiti
Najvišega čast.
Češena itd.

Kaj romarjev bilo,
Marijo častilo,
In milost dobilo
V svetišču je že!
Češena itd.

Kar videlo dete
In čuda neštete,
Te lope nam svete
Oznanjajo zmír.
Češena itd.

Že pot nam je znana,
Pobožnosti vdana
Gro množica zbrana
V svetišče po nji.
Češena itd.

Iz zemske pušave
Nas pelji v kraj slave,
V nebeške višave
Z doline solzá.
Češena itd.

Marija! prekrasna
Si zvezda in jasna,
Ko mine pot časna,
Nas pelji v nebo.“
Češena itd. M. St.

Puščavnik Amfilo.

(Legenda.)

Na srednje-egiptevski širni planjavi
Kerščanstvo prekrasne cvetlice goji;
Oné — samostarke so v divji puščavi,
Katere „vez sveta“ v samoti muči.

Življenje jim zemeljsko čas le podaja:
Da služijo Bógu tem dalje lahko;
Veseli pregrešno med nje ne zahaja:
„Posvetno se s svetim ne druží zvesto!“

Puščavnikov eden je oče Amfilo;
On v svoji mladosti zapustil je svet;
Pač mnogokrat mu je že solnce vtonilo
Za goro v puščavi! — Zdaj starček je bled!

Sladkosti si, zločnosti ne privoščuje,
Kar časa v puščavi samotno živi!
Tú delo, molitev, resnoba kraljuje;
A zločnost in radost od tukaj beži!

Palace kraljeve v samoti ne gleda;
Mu dom stanovanja je skalnat berlóg.
In sreče zavistni mu červ ne spodjeda:
Dom sličen pozná le „puščave otrok“!

In živež puščava kaj vbog podeljuje!
Presladkih pijač tudi najti tu ni;
Pri bistrem studenčku si žejo vgasuje,
Ko zelišča si za kosilo drobi!

Razgled po svetu.

Obleka preborna teló mu odeva;
„Obleka spokornosti sem!“ — mu velí;
Le z ostro se on raševino ogreva;
Z obleko, katero puščava rodí!

In v „hišici skalni“ pripravil Amfilo
Si posteljo tudi je revno, lahko;
Je zemljo poslušal, sprejel nje vabilo:
„Otrok moj! — Pri materi spi se sladko!“

Ta „hišica skalna“ — naj tudi priprosta —
Pa bila je svetemu možu ko raj!
O, da bi zamogla oceniti gosta:
Spoznala bi sebe ko slaven ta kraj!

V resnici! Berlog ta je slaven, častitljiv!
Prikazen nebeška, glej, v njem se mudi!
Čuj, bralec, poslušaj, — kaj glas nam dobrotljiv —
Pobožne besede o tem govori:

Naj ljubše Amfilovo bilo je delo,
„Da k Bogu, k Mariji v pogovor hití!“
In vselej, ko solnce zahajaj, je jelo:
V molitvi vtopljen že na zemlji klečí!

Sosebno pa ljubil, častil je Marijo,
Kraljico nebeško in Mater, Gospó.
Goreče je želel, da k njej v tovaršijo:
Po smerti telesni prišel bi v nebo!

Ah — „Ave Marija,“ — „Marija češčena!“
Je mislil, je čutil in je zdihoval;
Ne mine pri delu mu ura nobena:
Da „Ave Marija!“ ni imenoval.

Po širni planjavi mir nočni kraljuje;
Le nébesni mesec čuvaj še budí;
A, kadar on z zvezdami svet nadzoruje:
Amfilo še „Ave-Marijo“ časti?

Na svitem obnebji tihota le vlada
Ko mesec in zvezde častijo Boga;
Po divji goščavi čas nočnega hlada:
Amfilo spet: „Ave Marijo!“ spozná!

Premajhna, pretesna pa „hišica skalna“
Častilcu Devica Marije je ta;
Naj s „hišico skalno“ puščava še daljna
Spoznava občutke njegov'ga srcá.

V gorečnosti svoji: „Vse v čast le Mariji!“
Amfilo zvonček si vesel priskerbi;
In ko njegov glas doní po samiji,
Z njim: „Ave Marija!“ mož peva, solzí!

S presladko molitvijo! „Ave Marija!“
Pa urno, preurno čas dalje hiti; —
Že solnce okoli goré se zavija,
Ko starček še k: „Ave-Marijo zvoní!

Marija Devica molitev posluša;
In števa vse-nočni, tisočni pozdrav;
Pred tronom pa Božjim sprositi si skuša,
„Da starčku donesla bi majhen ozdrav!“
(Konec prih.)

Nemške. Poznanjski nadškof mr. Dinder, naslednik Ledochovskega, je v svojem nastopnem pastirskem listu v vvodu vterdil svojo pravno izvolitev in potem govoril o vstanovitvi sv. Cerkve in njenega pomena za vérnike. —

Iz zanesljivega vera se naznanjuje, da veliki gospodje v pruskem ministerstvu imajo resno voljo konečno zatreti kulturno borbo, t. j. preganjanje katoliške Cerkve. S tem se zлага tudi poročilo, da duhovni, ki so študirali v Rimu, Inomostu itd. in ki do zdaj niso smeli domú, se smejo brez izjeme zdaj domu verniti. To je velika dobrota pri pomanjkanji duhovnov.

Znamnje za boljši čase na Nemškem utegne biti tudi to, da so po več krajih začeli nove cerkve zidati.

V Bratislavu je milgsp. škof dr. Gleich 26 bogoslovcem podelil mašniško posvečenje. Razun enega so vsi iz semenišča München-Freisinga; jeseni pa se bode tudi bratislavsko semenišče v novo pričelo.

V Mogunciji bode sv. Jakopa dan posvečen ondotni novi škof dr. Pavel Haffner, 25. jul.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Priporočim se kot ud družbi N. lj. G. presv. Serca v molitev, da bi na prošnjo Naše ljube Gospé presv. Serca Jezusovega in sv. Valentina bil rešen mučne persne-bolezni. — Duhovnjijo v Istri, da bi ljubi Bog po prošnji Marije in sv. Jožefa in sv. letu odvernil o obžalovanju vredno razvado bogoklestva, pijančevanja, skrunjenje nedelj, in nespodobno obnašanje pri Božji službi. — Bolan duhoven — serčno priporočen za pomoč. — Zatrenje neke preostudne nesramnosti. — Nekteri šolci. — Žena bolnega moža.

Zahvale.

Priporočivši se v presv. Serce Jezusovo, na priprošnjo Marije in sv. Ane, rešena sem milostno iz dušnih in telesnih zadržg in stisk. Obljubo, očitno naznaniti uslišanje spolnujem s temi verstami in naznanjam naj serčnišo zahvalo.

F. Verhovnik.

Marija gotova pomoč! Tega sem sama iz svoje skušnje se prepričala. Bila sem dolgo časa močno bolna, in mesca decembra dobila sem še strašno hud kerč in in sem veliko zdravil rabila; ali vse je bilo zastoj. Moje sestre mi prigovarjajo, da naj se obernem le k ljubi Mariji pod Rožnikom; in res, ena mi prinese tistega studenčka, in ko ga pijem, bila sem precej v enem tednu veliko boljši, in potem grem sama gori tej čudoviti Materi in sem jo prav goreče prosila, če je Božja volja, da naj mi zdravje dá; in zgodilo se je: zdaj sem popolnoma zdrava. Marija Lurška bodi češena in hvaljena!

Marija Redenšek.

V veliki potrebi, ko smo že skupno večkrat Boga pomoči prosili, sem se spomnila, kako mi je Marija že večkrat pomagala po devetdnevnic; začnem toraj tudi zdaj opravljati devetdnevnic k naši ljubi Gospej presv. Jezusovega Serca; in nisem je še skončala, nam je Bog

že poslal pomoč. Bodi toraj večna čast in hvala Bogu, češenje naši ljubi Gospej presv. Serca!

Obljubila sem zahvalo po Danici razglasiti, toraj prosim častito Vredništvo, da bi to bilo v Danico natisnjeno.

Iz Koroškega 11. junija 1886.

Opomba. Prišlo je to brez podpisa, in bodi še enkrat opomnjeno, da vrednik mora vediti, s kom ima opraviti. Vr.

Koledar za prihodnji teden:

19. mal. serpana. S. Avrelija. — 20. S. Jeronim Emil. — 21. S. Prakseda. — 22. S. Marija Magdalena. — 23. S. Apolinar. — 24. S. Kristina. — Šesta nedelja po Bink. S. Jakop.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Letošnji čast. gospodje novomašniki bodo obhajali nove maše:

g. Kačar Jan. 25. jul. v ternovski cerkvi v Ljubljani;

g. Šušteršič Fr. 8. avg. v frančiškanski cerkvi v Ljubljani;

g. Zupančič Jan. 25. jul. na Toplicah na Dolenjskem;

g. Hromec Jan. 1. avg. v Kamniku;

g. Lesar Jan. 8. avg. v Ribnici;

g. Oblak Jan. 8. avg. v Mavčičah;

g. Picigas Leop. 25. jul. v Kapiteljski cerkvi v Novem mestu;

g. Verhovšek Fr. 25. jul. v Leskovcu na Dolenjskem;

g. Zakrajšek Fr. 8. avg. na Blokah.

V Ljubljani je 14. t. m. umrl preč. g. Jan. Porenta, dekan v Cerknici, o poli treh, po daljši mučni bolezni in večkrat prejetih sa. zakramentih, ter mirno v Bogu zaspal. — Na Trati pri Poljanah pa je ravno ta dan umrl g. Fr. Guzelj, bogoslovec III. leta v Ljublj. R. I. P.

Vincencijska družba obhaja prihodnji ponedeljek (19. t. m.) god in letni spomin sv. Vincencija s skupno sv. mašo v Marijaniščini kapeli zjutraj ob 6^{1/2}, in zvečer ima ob polisedmih občni shod v Marijanišču.

Spominek junaku in poštenjaku Radetzkemu bodo postavili na Dunaju. To je prav. Na čelu zadevnemu odboru je presvitli nadvojvoda Albrecht. O tem še drugi pot kaj.

Gibanje v Rusiji. Presvitli škof Strosmajer v odgovoru do pervomestnika Ciril-Metodove družbe v Ljubljani naznanja dragim bratom Slovencem veselo novico, da naše prizadevanje za zedinjenje vsih Slovencev v edini Cerkvi Kristusovi nahaja odglas tudi v naj učenejših krogih ruskih. —

Trije Bošnjaki, ki so pred 2 letoma prišli na Ljubljansko gimnazijo, so v torek po noči z železnico odšli nazaj v Bosno. Prav lepo in pošteno so zveršili drugo latinsko šolo in nadaljevali bodo pri č. oo. jezuitih v Travniku, kjer bojo zaupljivo čast delali tudi ljubljanski gimnaziji, v kateri so se brez temeljne podlage kacega jezika v dveh letih — s trudom sicer pa pošteno zraven drugih tvarin naučili slovenščine, nemščine in latinščine. Prav serčna zahvala blagorodnim gg. profesorjem, ki so jim ljudoljubno šli na roko, Marijanišču in blagemu g. M. Močniku, ki so za malo odmeno jim dajali ne le stanovanje in ohrano, ampak tudi mnogo pomoč pri naukih itd., in enako tudi dobrotnikom gg. duhovnom, ki so posebej za nje darov pošiljali, kakor tudi dobrotnikom sploh. Poslali smo jih v Bosno zlasti, ker so precej odrastli in je nadzorstvo

vedno teže. (Marijanišče ima namen le bolj za male dečke); mogoče bi bilo, da eden, ki posebno želi, še prišel nazaj; bode se vidilo. Ostali so dozdej nepopačeni in upati smemo, da naša dežela je z odgojo teh dobrih mladenčev Bosni lepo službo storila.

Šole so po naj večem doveršene za to šolsko leto in šolci prihajajo s spričevali. Podpiranih od „dijaške kuhinje“ je bilo čez stotino; opravili so naši letos nepričakovano dobro. Gimnazijalcev smo imeli proti koncu okoli 80 in čisto malo jih je popolnoma propadlo, nekteri imajo ponavljanje v kaki reči, 4 so odlični. Bog plačaj dobrotnikom. Bolj natančen pregled drugi pot.

Kobilce hodijo tudi na Kranjsko, v dvojno škodo: ujedajo denar in trosijo nesnago, namreč marsikteri premétavci, razkazovalci nepotrebnih ali celo spotikljivih reči itd. Slovenci, pamet!

Gospodu Iv. Kačar-ju.

Si terret labor, aspice praemium.

„Če češ popolen, dragi, biti,“
Mladeneču je Kristus djál,
„Daj med uboge razdeliti,
Kar imaš, ter mi nasleduj.“

Res terd je boj, ki ga bojuje
Duhovnik Kristusov saboj;
Al moč on sam mu podeljuje,
Ki stvarnik zemlje je, neba.

In danes v krasnem sem svetišči,
Besede Kristusove čul:
Posvetnega blagá ne išči,
Prisegel biti si ves moj.

Prijatelj, vbežal si praznoti,
In goljufivosti svetá,
Lahnó naj dvigajo peroti
Duhá Te k domu Stvarnika!

Bešede, dragi, v serci hrani,
Ki čul si pred oltarjem jih;
In ko ločitev smert oznani,
Ločitev grenka ti ne bo.

Če spolniš vse, kar stan veléva,
Ti mir bo v sereu kraljeval,
V nebesih krona pa kraljéva
V plačilo Ti na veke bo.

Prijatelj zvesto vdan.

Dobrotni darovi.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. g. stoljni kapl. M. Kolar 1 šmarni terdnjak za premijo kacemu izveratnemu dijaku. — Čast. g. Matija Zarnik, župn. v Boh. Bistrici, 10 gld. — Čast. gosp. benef. Jožef Lomberger 5 gld. — Č. g. župn. A. J. 3 gld. — El. P. 2 gld. — Nekdo 5 gld. — L. D. 50 kr. — V. M. 1 gld. — Čast. g. Fr. Vohinec 1 gld. — Iz Neimenovanih rok 1 gld.

Za sv. Detinstvo: Č. C. Metodij Poljanšek, katehet v Rudolfovm, 10 gld. — Č. g. Fr. Jarc, župnik na Mirni, 44 gld. — Čast. g. Janez Šega, duh. pomočnik v Kostanjevici, 12 gld. 4 kr. — Č. g. Fr. Perpar, duh. pomočnik v Boštanji, 22 gld. 18 kr.

Za sv. Očeta: Štanga 1 gld. — Kovor po čast. g. župn. L. Kristofiču 4 gld. — Farni vrad iz Zavrata zbirko 1 gld. 84 kr.

Za misijone: Čast. g. duh. pastir A. Vonča 2 gld. — Nekdo 5 gld.

Za sveto leto: Stara Loka po prečast. gosp. dek. Mat. Kožuhu 157 gld.

Za bratovščino sv. Leopolda: Iz frančišk. samostana v Ljubljani 5 gld.

Za cerkev Jezusov. presv. Serca: Zbirka po čast. g. Marešiču 3 gld. 30 kr.

Za hišo kat. družbe rokodelskih pomočnikov: Čast. g. J. K. 3 gld.

Za frančiškansko univerzo v Rimu: J. Š. 5 gld.

Za Bosno: Štanga 1 gld.

Za Bulgarijo: Štanga 1 gld.

Za misijone na Jutrovem: Štanga 1 gld.

(Darovi in nektare druge reči prihodnjšč.)